

Flickan och Korpen

- Den lilla näbbmusen Favvo & glädjen -

Del 1

Flickan höll i hatten hårt och sprang så fort hon kunde ner för slänten, nu var det bråttom. Hon hade lovat Korp att vara i tid till mötet på kobben på andra sidan sundet och mycket snart skulle hon vara sen....

Hon hoppade ner i båten och drog i gång snurran på första försöket. Så bar det av, den lilla ekan var en snäll båt som gjorde som den skulle, snart bildades små svallvågor runt båtens för och Flickan styrde ut i sundet mot kobben.

Korgen som stod på durken var full med godsaker för både Korpar och små människor. Flickan log för sig själv och suckade där hon satt med rorkulten under armen. Det var stilla på havet idag och solen strålade.

Det Flickan inte märkte i sin iver att komma iväg var att hon hade en medpassagerare som satt i en lite orange flytväst precis under ekans utrymme i förstäven.

Flickan började tänka, där hon satt, på vad glädje egentligen är. Ja, hon tänkte just ordet för hon tyckte att så många varelser gick vilse i att känna, just, ren glädje.

Flickan lade båten med fören mellan två stenar och gjorde fast tamparna i två ekar som stod nere vid vattenbrynet. När hon satte första foten på landbacken hörde hon det bekanta ljudet av vingar.

Korp flög runt henne och gjorde en vacker inflygning samtidigt som han ropade: "så där ja, min vän, nu är det du, jag och glädjen...."

Konstigt tänkte Flickan, hur visste Korp att hon ville prata om just det?

Flickan kramade Korp en lång stund och de skrattade gott när de stod i solen ännu en fin dag i världen, hjärta mot hjärta.

När filten var utlagd på klipphällen och de båda hade satt sig till rätta med all mat framför sig så sa Flickan:

“Jag vill prata!”

Korp tittade upp och sa:

“Vad om, kära Flicka?”

Flickan skruvade lite på sig och visste inte riktigt hur hon skulle börja på ämnet glädje. Så hon sa helt kort:

“Glädje, hur gör man och vad är det, på riktigt alltså?”

Del II

Korp skrattade lite när han hörde Flickans fråga och svarade:

“Det finns fler saker att säga om glädje. Glädje på riktigt är förnöjsamhet, du vet Flicka, den där goda varma känslan i bröstet när du känner dig nöjd. Glädje är också den mer energifyllda känslan av ett gott skratt åt dig själv eller *med* någon annan.”

“Men... fortsatte Flickan, varför känner så många så lite glädje?”

Korp harklade sig och sa:

“Jo, sann glädje känner du bara när du inte är rädd!”

“Va“, ropade Flickan och tänkte nu har han varit på den där ätbara gräshopporna igen som gör en snurrig.

Korp väntade och sedan började han på nytt:

“För att genuin glädje så måste du känna dig orädd, alltså trygg med dig själv och känna själv- kärlek.... annars tar rädslan över och det blir skadeglädje eller bara ett sätt att triumfera över någon annan. Rädslan gör att vi vill känna oss bättre än någon annan för att känna vårt eget värde. Vi vill att någon annan ska ha det sämre då tycker vi att vi har det bättre själva. Lite som att vi tävlar med andra om att vara mest lyckad.”

Det går ju inte att tävla i glädje genom att göra någon o- glad, tänkte Flickan

Korp svarade: “Den autentiska glädjen, den är sprungen ur att man är ren i rören - lycklig i sig själv och med sig själv.”

Flickan tittade i kors en stund innan hon ropade till igen:

“VA!”

Korp skrattade och sa:

“Nej, Flicka, de där gräshopporna är inget för mig!

Rena raka rör är när dina känslor är positiva, lyssnade på och ärliga.

När inga rädslor förmörkar ditt sinne eller negativa händelser präglar dig.

De mörka känslorna måste man prata om och göra upp med- då blir det rent i rören, på insidan alltså!”

“Rädslan är intressant, fortsatte Korp. Den smyger sig på oss, gör att vi inte lyssnar på vårt hjärta för att vi är rädda för att bli ensamma, bortstötta eller känna den smärta vi någon gång upplevde. Rädslan gör oss osäkra och då vågar vi inte lita på hjärtat och börjar tänka i stället. När vi tänker istället för känner så tappar vi våra rena raka rör.”

“Vaddå tappar våra rena raka rör?” Sa Flickan och gned sina fötter mot varandra.

Korp svarade med eftertanke:

“Jo så här Flicka, om vi ser alla varelser som“..... Korp tystnade!

Nu hördes det igen.... Prasslande ljud inifrån korgen.

Korp öppnade Flickans korg lite försiktigt.

Där satt han den lilla tjocka näbbmusen Favvo. Han satt lutad mot flytvästen, så han fick stöd, efter att ha ätit upp alla ostkanter som han kunde hitta.

Lite snopet tittade Favvo på Flickan och Korpen.

Favvo reste sig på sina korta ben och såg lite skyldigt när han sakta drog sig i sin snabel, näbbmöss har en ganska lång näsa... och sa:

“Låt inte mig störa, jag ville bara med på utflykt och jag tycker att samtalsämnet är mycket intressant! Så fortsatt gärna!”

Korp och Flickan skrattade högt och hjärtligt åt den lilla näbbmusen och hans kommentar.

Flickan sa:

“Vill du inte vara med på riktigt? Komma upp ur korgen och sitta med oss på filten?”

Favvo nickade, och Flickan sträckte ner sin hand så Favvo kunde hoppa upp och använda Flickan hand som en hiss.

Favvo tog med en ostkant och såg igen lite förlägen ut när han kom upp ur korgen med osten under armen och han började säga:

“Jo... “

Flickan tittade på Favvo och sa:

“Lilla du, för det är du... du få min ostkant med glädje!”

“Tack“, sa den lilla varelsen som nu satt på fatets kant, som alla jordgubbar låg på.

“Vad heter du“, sa Korp

“Favvo, min mamma tyckte att jag skulle heta det för jag är hennes favorit.”

“Jag är faktiskt hennes enda lilla näbbmus men ändå, en favvo“, sa musen och skrattade.

“Var var vi?“, sa Korp:

“ääääämmm“, svarade Flickan!

“Jo, det där med att vara modig och rena raka rör!”

Korp fortsatte där han slutade:

“Om alla varelser ses som en del av något som är större än de själva så.....”

Favvo höjde sin lilla arm i vädret som han ville säga något, som barn i skolan gör.

“Jo“, sa Favvo jag ville bara tillägga något som glädje....

Korp sa.

“Fortsätt du bara Favvo, det här blir intressant att höra!”

Favvo satte sig till rätta och harklade sig:

“Jo, jag brukar tänka att glädje kommer av att ge. Jag ger sparvaran mat genom att samla korn på fälten på sommaren och sen lägger jag ut lite varje dag på backen bakom stora eken under vintern så att de får så de klara sig under vintern.”

Flickan slog ihop sin händer av förtjusning och skrattade lite tyst.

Favvo fortsatte:

“Jag klipper ekarnas kronor i stora bollar så att småfåglarna kan gömma sig där mot

hök-
uslingen, så
att de inte
blir uppätta,
ibland sitter
jag i en ek-
boll själv
och tittar på
hök-
uslingen när
han flyger
ovanför och
letar efter
småfåglar, då
skrattar jag
tyst och
tänker på hur
nöjd jag
känner
mig.... “

“Det är glädje tänker jag”, sa Favvo

Korp och flickan skrattade gott åt Favvos underbara historia.

Flickan såg plötsligt på Favvo med förvåning och beundran och sa.

“Är det du Favvo som gör små hål i min gårdsgården åt hararna? Och hål under taknocken på mitt båthus till svalorna?”

Favvo rodnade där han satt, och som vanligt när han kände sig påkommen drog han

sig i sin fina snabel.

Flickan log, från öra till öra och utbrast.

“Men Favvo, vilken fin varelse du är!!!”

Favvo såg in i Flickans blanka ögon och sa:

“Tack Flicka, jag lånar även din vattenslang och brunn när ekarna har torra somrar och de behöver extra kärlek i form av vatten, när de är små...”

Favvo tog och smakade på en jordgubbe från fatet och Flickan mumsade på en bulle.

Korp slöt sina ögon och burrade upp sina fjädrar och låg stilla i solen.

Plötsligen sa Korp:

“Vi får besök!”

Flickan hoppade upp på fötter och tänkte genast på hög- uslingen och var genast beredd på att ta Favvo i fickan för att gömma honom.

Men Korp log och sa:

“Inte från luften utan havet!”

Där syntes tre huvuden i vattenbrynet, två lite större huvuden och ett lite mindre.

“Uttrar“, utbrast Flickan!

Familjen Utter bodde nära kobben och hade hört de tre vännerna prata och ville simma förbli och säga hej.

Familjen Utter bestod av mamma Britta, Pappa Carl- Uno och lilla My.

Uttrarna kom och lade sig på filten med de andra, alla pratade, skrattade, hälsade och presenterade sig, för ingen av uttrarna kände Favvo, ännu.

My hade lagt sig i korgen och Britta satte sig på bakbenen och spanade ut över havet medan Carl- Uno tog till orda:

“Vi hörde vad du gör för de andra djuren, Favvo!”

Favvo rodnade igen!

Carl- Uno fortsatte:

“I allt det här pratet om glädje skulle jag vilja säga några ord.

Att ge till någon annan är glädje, att känna tacksamhet över tillräckligt mycket fisk varje dag är glädje och att tänka på allt som är gott i världen är glädje!”

Flickan och Britta Utter nickade, My hade somnat i korgen och Korp sa:

“Att somna i en korg är glädje!”

Alla skattade gott!

När mörkret kom simmade uttrarna hem efter många varma avsked. Korp lyfte med Favvo på ryggen på väg hem till Favvos mamma som väntade hemma vid vedspisen.

Del III

Flickan satte sig i båten efter plockat ihop filter och tekoppar på stenhällen. Hon suckade lite för sig själv där hon gick och plockade.

Allt var stilla, både på havet och i Flickan.

Glädje, tänkte Flickan det är att få dela och ha kärlek, att fortplanta kärlek till små djur, skydda alla som behöver mot hök- uslingen eller bara smyga sig ner i en flickas korg för att få följa med ut på havet.

Glädje finns i allt, vi måste bara odla det och inte låta rädslan ta oss! Konstaterade Flickan för sig själv.

Flickan tände sina lanternor på ekan och puttade ut båten från land, den lilla snurran gick i gång och hon var iväg. Svag sommarvind smekte Flickans kind där hon satt med sin korg mellan fötterna och sin känsla av glädje över den här dagen.

Tänk att ett tyst hav kan ge glädje det med, tänkte Flickan.

Det lilla båthuset syntes på håll, svalorna tog sig några mygg innan de somnade gott i sina bon. På bryggan stod Hund och väntade.

Flickan släpade korgen fram till trappan på punschverandan, där låg en lapp.

Flickan blev så glad och läste:

“ Glädje är du,
glädje är vi,
glädje är det enda vi kan odla som växer utan varken vatten eller solljus,
Att odla glädje är att vara rik”

Ingen avsändare stod på lappen men en svart fjäder låg bredvid och brevet hade en lite kladdig stämpel av en jordgubbe som en näbbmus trampat i.

Flickan satt en stund på trappan i sitt vita nattlinne när hon plockat undan korg och borstat tänderna.

Hon tänkte att hon ville njuta av alla sekunder hon kunde få, innan även denna fina dag var slut. Hund låg bredvid och en stilla glädjen levde i bröstet på henne.